

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 1C/246/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8213203446
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Hanuščaková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2017:8213203446.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudkyňou Mgr. Ivanou Hanuščakovou v právnej veci žalobcu GENERAL FACTORING, a.s., Košická 56, 821 08 Bratislava, IČO: 35 838 825, zast. Jakubčák, advokátska kancelária, s.r.o., Michalská 14, 821 08 Bratislava, IČO: 47 255 706, proti žalovanej O. J., L.. XX.X.XXXX, X. C. XX, XXX XX J., zast. advokátom JUDr. Ambrózom Motykom, Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, o zaplatenie 8.396,15 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Z a s t a v u j e konanie v časti o zaplatenie nad sumu 5.544,70 eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 5.544,70 eur od 18.2.2011 do zaplatenia.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

Žalovanej p r i z n á v a voči žalobcovi plnú náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenu súdu dňa 14.5.2013 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 8.396,15 eur s prísl. a náhrady trov konania. V odôvodnení žaloby uviedol, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.12.2010 postúpil postupca Slovenská sporiteľňa pohľadávku voči žalovanej na žalobcu. Postúpenie pohľadávky bolo žalovanej oznámené listom postupcu zo dňa 28.12.2010. Právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovanou Zmluvu o splátkovom úvere dňa 30.11.2006, na základe ktorej poskytol žalovanej úver vo výške 4.979,09 eur s úrokovou sadzbou 12 % ročne. Žalovaná sa zaviazala úver splatiť v splátkach splatných do 20. dňa v mesiaci. Prvá splátka bola splatnou dňa 20.12.2006 a konečná splatnosť úveru na deň 20.11.2016. Žalovaná svoj záväzok neplnila a úver neuhradila v lehote konečnej splatnosti. K 21.12.2010 je dlh žalovanej v sume 8.162,73 eur pozostávajúci z istiny 7.597,79 eur a úrokov z omeškania v sume 564,94 eur. Ďalej je dlh úročený riadnym úrokom dohodnutom v zmluve a zákonným úrokom z omeškania. Poukázal na ust. Obchodného zákonníka - § 497, § 502 ods. 1, § 504, § 369 ods. 1, § 503 ods. 3. Žalovaná dlh doposiaľ neuhradila.

2. Žalovaná sa k žalobe a k jej prílohám písomne vyjadrila. Uviedla, že nárok žalobcu neuznáva. Dňa 30. 11. 2006 uzatvorila s právnou predchodkyňou žalobkyne (SLSP, a.s.) Zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 4 979,09 € (150 000,- Sk). Poskytnuté finančné prostriedky sa zaviazala splácať formou pravidelných mesačných splátok a tento svoj záväzok si spočiatku aj plnila. Následne sa však dostala do ťažkej životnej situácie a úver ďalej nevedela splácať. Z úverovej zmluvy ako aj žaloby vyplýva, že splatnosť prvej splátky bola dohodnutá na deň 20.12.2006 a splatnosť poslednej zmluvne dojednanej splátky bola dohodnutá na deň 20.11.2016. Žalobca v žalobe uvádza, že k vyhláseniu mimoriadne splatnosti došlo ku dňu 17.02.2011. Predložil o tom dôkaz v podobe listiny, kde spoločnosť Platiť sa oplatí s.r.o. ju vyzýva na zaplatenie dlhu. Nerozumie prečo mimoriadnu splatnosť úveru vyhlasovala spoločnosť Platiť sa oplatí s.r.o., naviac keď na takýto úkon podľa jej názoru ani nie

je oprávnená. Táto spoločnosť rovnako ako aj žalobca (GENERAL FACTORING) nie sú banky, teda nie sú oprávnené poskytovať a spravovať bankové úvery, keďže nie sú držiteľmi bankového povolenia. Iba SLSP, a.s. ako banka je držiteľom „bankového povolenia“ podľa § 7 ods. 1 zákona o bankách, teda nemôže postúpiť žalobcovi ako „nebanke“ tzv. živý úver, pretože bankové úvery môže poskytovať a spravovať iba banka. K postúpeniu pohľadávky došlo ešte počas trvania úverového vzťahu, preto vznáša námietku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, keďže zmluvu o postúpení pohľadávok považuje za neplatnú. S poukazom na vyššie uvedené považuje za nevyhnutné, aby žalobca preukázal, či SLSP, a.s. ukončila nejakým spôsobom úverový vzťah pred tým, ako bola pohľadávka postúpená na žalobcu. V prípade, že SLSP, a.s. úverový vzťah neukončila, nech žalobca predloží špecifikáciu pohľadávky, ktorá na neho bola postúpená. Zároveň žiada, aby žalobca predložil kompletnú históriu úverového vzťahu. Žalobu navrhuje zamietnuť a žalobcu zaviazat' k náhrade trov konania žalovanej.

3. Podaním zo dňa 12.6.2013 do konania vstúpil vedľajší účastník na strane žalovanej Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, pričom o pripustení jeho vstupu do konania bolo rozhodnuté uznesením súdu zo dňa 6.3.2014, č.k. 1C/246/2013-56 po podanej námietke žalobcu. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 1.4.2014. Následne vedľajší účastník z konania vystúpil.

4. Na pojednávanie vo veci konané dňa 24.1.2017 sa dostavil právny zástupca žalovanej, ktorý ospravedlnil jej neúčast' na pojednávaní, o odročenie pojednávania nežiadal. Nedostavili sa žalobca a jeho právny zástupca, ktorí svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnili, o odročenie pojednávania nežiadali. Súd preto v zmysle § 180 CSP vec prejednal a rozhodol v ich neprítomnosti; prihliadol pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

5. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením v spise pripojených listinných dôkazov (návrhu s prílohami - zmluvou o postúpení pohľadávok vrátane oznámení, zmluvou o úvere, podaniami žalobcu, žalovanej a vedľajšieho účastníka s prílohami, podaním SLSP, a.s., výzvami, výpismi z účtu) a zistil tento skutkový stav veci :

6. Zo Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou, a.s. (banka) a žalovaným dňa 30.11.2006 vyplýva, že žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 150.000,- Sk, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v splátkach vo výške 2.219,- Sk mesačne k 20. dňu v mesiaci, počnúc 20.12.2006 s konečnou splatnosťou úveru dňa 20.11.2016. Zmluva obsahuje dohodu podľa § 262 Obch. zák.. Zmluva sa riadi úverovými podmienkami, VOP, obch. zák. a inými právnymi predpismi. Súčasťou zmluvy sú VOP.

7. Z oznámenia o postúpení pohľadávok zo dňa 28.12.2010 vyplýva, že Slovenská Sporiteľňa, a.s. ako postupca postúpila pohľadávku voči žalovanému, ktorá tvorí predmet tohto konania na žalobcu ako postupníka zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 21.12.2010. Predmetom postúpenia bola pohľadávka voči žalovanému v sume v sume 8.162,73 eur. Uvedené oznámenie bolo žalovanému doručené dňa 24.2.2011.

8. Žalobca súdu predložil aj zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 21.12.2010 uzavretej medzi postupcom SLSP, a.s. a postupníkom - žalobcom, predmetom ktorej bola aj pohľadávka voči žalovanej.

9. Žalobca súdu predložil aj výzvu banky žalovanej zo dňa 12.12.2008 na plnenie dlhu v sume 1.222,47 eur, s plnením ktorej je v omeškaní ku dňu 30.11.2008. lehota na plnenie bola 10 dní. Dôkaz o doručovaní, či doručení žalovanej súdu predložený nebol.

10. Spoločnosť Platí sa oplátí podaním zo dňa 17.2.2011 vyzvala žalovanú na zaplatenie sumy 8.396,15 eur, vyčíslenej ku dňu 17.2.2011, z dôvodu omeškania s platením úveru č. XXXXXXXXXXXX. Podľa § 506 Obch. zák. veriteľ odstúpil od zmluvy o úvere, čím sa stal splatným celý záväzok. Dôkaz o doručovaní, či doručení žalovanej súdu predložený nebol.

11. Podaním zo dňa 19.3.2014, 27.9.2016, 16.1.2017 žalobca uviedol, že spotrebiteľský úver nie je jeden zmluvný typ, ale osobitný subtyp zmluvných typov, ktorých kauzou je dočasné poskytnutie finančných prostriedkov spotrebiteľovi za odplatu (pôžička, úver, nájom), na úpravu ktorých sa majú použiť pri kogentnej či dispozitívnej zákonnej úprave jednotlivých zmluvných typov aj ďalšie kogentné právne normy, ktoré sú vymedzené v Zákone o spotrebiteľských úveroch (lex specialis). Preto má za to, že nejde o samostatný zmluvný typ vylučujúci použitie Obchodného zákonníka. Trvá na tom, že je potrebné aplikovať na právnu úpravu úverovej zmluvy Obchodný zákonník ako aj

všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Premlčanie sa teda aj v spotrebiteľských zmluvách majúciach formu absolútneho obchodu spravuje výlučne Obchodným zákonníkom a keďže podľa ust. § 397 Obchodného zákonníka ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky. K tvrdeniam advokáta vedľajšieho účastníka, že zmluva o postúpení pohľadávky od peňažného ústavu je neplatná uvádzal, že uvedená námietka je už riešená konštantnou

judikatúrou, kde podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. Zn. 31 Cdo/1328/2007 „otázka platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky je nerozhodná z hľadiska dlhu postupníkovi, ak postúpenie pohľadávky oznámil dlžníkovi postupca. Dlžník nemá (v súdnom konaní, v ktorom je proti nemu postupníkom uplatnená požiadavka na zaplatenie postúpenej pohľadávky) k dispozícii námietku, že zmluva o postúpení je neplatná. Podľa ust. § 92 ods. 8 zákona č. 481/2001 o bankách - ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len postupník), aj bez súhlasu klienta. Má za to, že citované ustanovenie Zákona o bankách umožňuje banke postúpiť pohľadávku z peňažného záväzku voči jej klientovi ako celok, aj keď je klient v omeškaní iba s časťou peňažného záväzku. Znamená to teda, že banka nemusí vyčkať na uplynutie splatnosti celého záväzku klienta, ale svoju pohľadávku z úverovej zmluvy môže postúpiť v celku na iný subjekt. Uviedli, že ich tvrdenie podporuje aj fakt, že v prípade požitia výkladu protistrany by banka postúpila len časť pohľadávky v ktorej by bol dlžník nepretržite najmenej 90 kalendárnych dní v omeškaní a zvyšná časť by ostala vo vlastníctve banky. Hypoteticky by potom po ďalších 90 dňoch, v ktorých by bol dlžník v omeškaní by banka mohla postúpiť tento „ omeškaný dlh“ inému subjektu, čo by postupne viedlo k roztriešteniu pohľadávky, pričom by takýto postup bol v neprospech ako veriteľov, tak aj dlžníkov, nakoľko by samotný dlžník musel plniť svoj záväzok viacerým veriteľom, čo určite nie je ani na prospech dlžníka. Má za to, že cieľom zákonodarcu určite nie je postupná komplikácia a znevýhodňovanie postavenia ako veriteľa, tak aj dlžníka. Žalobca si svoj nárok uplatnil na súde Návrhom na vydanie platobného rozkazu zo dňa 26.04.2013 doručeným súdu dňa 14.05.2013. Splatnosť splátok v zmysle čl. I. Zmluvy o úvere bola dohodnutá mesačne k 20. dňu v mesiaci, pričom konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na 20.11.2016. Výška splátky bola dohodnutá na 73,65 EUR (2 219,- Sk). Pri použití ustanovení o premlčaní v zmysle Obchodného zákonníka je všeobecná premlčacia doba 4 roky. Na základe vyššie uvedeného splátky počnúc splátkou splatnou dňa 20.05.2009 nemožno považovať za premlčané. Preto nemožno za premlčané považovať 90 splátok po 73,65 EUR, t.j. spolu splátky vo výške 6.628,50 EUR. Zároveň nie je možné za premlčané považovať ani úroky z omeškania z jednotlivých splátok od splátky splatnej dňa 20.05.2009 vyčíslených ku dňu postúpenia pohľadávky t.j. ku dňu 21.12.2010, ktoré predstavujú sumu 307,29 EUR. Na základe vyššie uvedeného nie je nárok žalobcu premlčaný spolu vo výške 6.935,79 EUR. S poukazom na vyššie uvedené preto upravil petit Návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 26.04.2013 nasledovne: Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi do 3. dní od právoplatnosti rozsudku: sumu vo výške 6935,79 EUR, úrok vo výške 12,00 % p. a. zo sumy 6628,50 EUR od 18.02.2011 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 9,00 % p. a. zo sumy 6628,50 EUR od 18.02.2011 do zaplatenia, trovy konania, trovy právneho zastúpenia. Podaním zo dňa 27.9.2016 uviedol žalobca, že účelom § 92 zákona o bankách je, podľa jeho názoru, úprava výnimiek z bankového tajomstva. Ustanovenie § 92 odsek 8 zákona o bankách nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Za daných podmienok môže banka postúpiť pohľadávku aj na inú osobu, ako je banka, teda aj na osobu, ktorá ako taká nie je viazaná bankovým tajomstvom, a to aj bez súhlasu klienta. Ak by postúpila pohľadávku na inú osobu skôr, ako sú splnené stanovené podmienky, a zároveň by nemala na postúpenie pohľadávky súhlas, porušuje tým bankové tajomstvo. Účel ustanovení je vyjadrený aj

v dôvodovej správe k § 92 vládneho návrhu zákona o bankách, podľa ktorej: „ V ustanoveniach odsekov 1 až 7 (teraz ods.8) sa upravujú ďalšie prípady prelomenia bankového tajomstva “ Hlavný účel § 92 vrátane odsek 8 zákona o bankách bol teda aj podľa dôvodovej správy prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. O tom, že by tieto podmienky podmieňovali platnosť právneho úkonu, niet v zákone ani v dôvodovej správe ani slova. Ďalej treba osobitne vnímať to, že zákon o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov priamo a výlučne definuje možnosť postúpenia práva vyplývajúceho zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na tretiu osobu, pričom tento zákon zároveň definuje, že týmto zákonom sú

dotknuté ustanovenie zákona o bankách (týmto zákonom totiž nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov. Nie je teda správny postup aplikácie ustanovenia § 92 odsek 8 zákona o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov na spotrebiteľský úver takým spôsobom, že aplikáciou tohto ustanovenia sa bude určovať neplatnosť postúpenia pohľadávky a prípadný nedostatok aktívnej legitímácie nového veriteľa. V súvislosti s vyjadrením k ustanoveniam zákona o bankách a zákona o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov ako i neskoršiemu zákonu o spotrebiteľských úveroch poukazujeme napr. na aktuálne nasledovné rozhodnutia: Rozsudok Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 12C/518/2012 zo dňa 2.5.2016, Rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn. 10C/432/2012 zo dňa 31.5.2016, Rozsudok Okresného súdu Komárno, sp. zn. 15C/108/2014 zo dňa 14.6.2016, Rozsudok Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 9C/142/2016 zo dňa 20.6.2016 a iné. Uviedol tiež, že z výpisov z úverového účtu vyplýva, že žalovaná čerpala úver vo výške 4 979,09 EUR (150 000,- Sk) dňa 30.11.2006. Žalovaná na úhradu splátok úveru spolu uhradili sumu vo výške 848,54 EUR (19 537,90 Sk výpis z úverového účtu do 31.12.2008, 200 EUR dňa 11.5.2015). Predmetné úhrady zodpovedajú 12-im splátkam, t.j. nepostačujú ani na úhradu splátok splatných v období od 20.12.2006 do 20.4.2010 (posledná nami neuplatňovaná splátka), nakoľko výška splátok za toto obdobie predstavuje sumu vo výške 3 019,65 EUR (41 splátok po 73,65 EUR). Čiastočným späťvzatím žaloby zo dňa 19.3.2014 vzali žalobu späť iba na splátky, ktoré pri použití ustanovení o premlčaní v zmysle Obchodného zákonníka nie je možné považovať za premlčané. Vzhľadom na rozhodovaciu činnosť súdov berie žalobu čiastočne späť aj v časti, ktorá je premlčaná v zmysle Občianskeho zákonníka. Pôvodnú žalobu upravuje tak, že vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby sa domáha, aby žalovaná zaplatila sumu 5.544,70 EUR, (78 splátok splatných od 20.5.2010 do 20.11.2016 po odrátaní čiastkovej úhrady zo dňa 11.5.2015 vo výške 200,- EUR, úrok z omeškania vo výške 9,00 % p. a. zo sumy 5 544,70 EUR od 18.02.2011 do zaplatenia, náhradu trov konania spočívajúcich v zaplatenom súdnom poplatku vo výške 332,50 EUR, a trovy konania. V prevyšujúcej časti vzali návrh späť, t.j. na základe obidvoch čiastočných späťvzatí spolu v časti istiny vo výške 2.851,45 EUR, v časti riadneho úroku vo výške 12,00 % p.a. z istiny 7.597,79 EUR od 18.2.2011 do zaplatenia, v časti úroku z omeškania vo výške 9,00 % p.a. z istiny 2.053,09 EUR od 18.2.2011 do zaplatenia. Zároveň žiadali o vrátenie zaplateného súdneho poplatku čo do späťvzatej časti (rozdiel sumy 503,50 EUR a sumy 332,50 EUR) návrhu podľa § 11 odsek 3 zákona č. 71/92 Zb. o súdnych poplatkoch. V podaní zo dňa 16.1.2017 žalobca opakovane zdôraznil, že Zákon o bankách ani zákon o spotrebiteľských úveroch absenciu, či nepreukázanie výzvy podľa § 92 odsek 8 zákona o bankách ako dôvod neplatnosti právneho úkonu neuvádza. Podľa Ústavného súdu SR je potom zákonný len taký postup, kedy (i pri inom právnom výklade ako uvádzame vyššie, na ktorom trváme) nemožno vyvodit' neplatnosť postúpenia pohľadávky. Pre úplnosť dodal, že podľa VOP k vzťahu medzi právnym

predchodcom navrhovateľa a odporcom (bod 18.14.) Klient výslovne súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje Pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako ai bez ohľadu na to, či Banka vzniesla v súvislosti s takouto Pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči Klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči Banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom Banky. Poukázali na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 4 Obo 210/01) (judikát R 119/2003), rozhodnutie NS ČR sp.zn. 30 Cdo 2146/2010, i rozhodnutia NS ČR sp.zn. 25 Cdo 2550/2012. Súdu boli predložené výpisu z účtu žalovanej.

12. Podaním zo dňa 3.12.2014 a 30.11.2016 žalovaná uviedla, že namieta, že zmluva o úvere patrí v zmysle ust. §261 ods. 3 písm. d) ObZ medzi tzv. absolútne obchody, pre ktoré je daná pôsobnosť Obchodného zákonníka a to bez ohľadu na povahu účastníkov. Poukazuje na ust. § 23a ods. 1 zák.č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Z citovaného je zrejmé, že účinné znenie zákona o ochrane spotrebiteľa v čase uzatvorenia zmluvy už definovalo spotrebiteľskú zmluvu, za ktorú bolo rozhodne možné považovať aj zmluvu o splátkovom úvere uzavretú dňa 30.11.2006. Základnou filozofiou spotrebiteľského práva je pozitívnym zásahom štátu prostredníctvom zákonodarnej a súdnej moci dosiahnuť vyváženie faktickej nerovnováhy spotrebiteľa vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi, ktorý má mocenskú, ekonomickú a právnu nadvládu nad spotrebiteľom vyplývajúcu z okolnosti uzatvárania predformulovaných štandardných (typových) zmlúv, v ktorých zmluvné podmienky stanovuje dodávateľ. Dodávateľ má pritom väčšiu profesionálnu skúsenosť, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb. Ďalej poukazuje na ust. § 54 ods. 1 OZ. Zmysel citovaného

ustanovenia spočíva v tom, že aj keď spotrebiteľ súhlasí, aby sa jeho právny vzťah s dodávateľom riadil na základe § 262 ods. 1 ObZ režimom obchodného kódexu, nemôže si privodiť zhoršenie svojho právneho postavenia, ktoré mu garantuje Občiansky zákonník. Tento názor v súčasnosti zastáva právna veda, aj súdna prax. Zmluvná podmienka koncipovaná v rámci predformulovanej štandardnej zmluvy spotrebiteľa nezaväzuje, pokiaľ je formulovaná nevýhodnejšie oproti právnej úprave podľa OZ. Ide o tzv. jednostrannú kogentnosť ustanovení Občianskeho zákonníka v záujme vyššej ochrany spotrebiteľa pri predformulovaných štandardných zmluvách. (Kristián Csach, Štandardné zmluvy, Vydavateľstvá a nakladateľstvá Aleš Čeněk, s.r.o., 2009). Spotrebiteľské zmluvy pripravuje iba dodávateľ, pričom existuje veľké riziko, že by mohol zmeniť dispozitívnu úpravu právnej normy vo svoj prospech, pričom by nebral do úvahy záujmy spotrebiteľa. Právny problém prednostného použitia civilného kódexu pred kódexom obchodným je riešený aj v judikatúre slovenských súdov. Najvyšší súd SR v rozhodnutí z 25. 1. 2011 sp. zn. 5M Cdo 20/2009 zdôraznil, že v spotrebiteľskej veci je neprípustné dojednať zmluvnú podmienku nevýhodnejšie oproti Občianskemu zákonníku, pričom NS SR poukazuje práve na nemožnosť aplikácie štvorročnej premlčacej doby podľa Obchodného zákonníka, pretože táto je menej priaznivá pre spotrebiteľa v porovnaní s trojročnou premlčacou dobou podľa Občianskeho zákonníka (§ 54 ods. 1 OZ). V tomto poukazovala na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 14. 2. 2013 č.k. 6Co/81/2012-279, ktorý bol dodávateľom napadnutý na Ústavnom súde SR, pričom svojim uznesením zo dňa 19. 7. 2013 I. ÚS 402/2013-10 ústavnú sťažnosť pre jej zjavnú neopodstatnenosť odmietol a k prednostnej aplikácii Občianskeho zákonníka v úverovom vzťahu nemal žiadne výhrady. Súd je z úradnej povinnosti povinný skúmať aktívnu vecnú legitimitáciu na strane žalobkyne a to aj bez návrhu. „Aktívnu vecnú legitimitáciu sa rozumie také

hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitimitácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitimitáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta.“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. 6. 2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009). S právnou predchodkyňou žalobkyne (SLSP, a.s.) uzavrela dňa 30.11.2006 Zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej jej boli poskytnuté finančné prostriedky. Splatnosť poslednej zmluvne dojednanej splátky bola dohodnutá na deň 20.11.2016. SLSP, a.s. ako banka tento úverový vzťah žiadnym spôsobom neukončila a ešte počas trvania úverového vzťahu dňa 21.12.2010 postúpila pohľadávku na žalobkyňu. Na žalobkyňu (nebanku) môže banka bez toho, aby úver ukončila (zosplatnila) platne postúpiť len časť svojej pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Z § 92 ods. 8 zákona o bankách jednoznačne vyplýva, že banka bez zosplatnenia nemôže na nebanku postúpiť pohľadávku z celého úveru, ale iba pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku, teda aktuálnemu dlhu dlžníka ku dňu postúpenia pohľadávky. Zámer zákonodarcu umožniť postúpiť len pohľadávku po splatnosti je obsiahnutý v Dôvodovej správe k zákonu o bankách, kde sa v osobitnej časti k § 92 uvádza „V odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ (pozn. Pôvodný odsek 7 sa stal odsekom 8 po novelizácii zákonom č. 552/2008 Z.z.). Predmetom postúpenia z banky na nebanku môže teda byť len splátka (splátky) úveru, ktoré sú nepretržite viac ako 90 dní po lehote splatnosti. Zároveň musí byť splnená aj podmienka, že banka písomne vyzve svojho klienta na úhradu peňažného záväzku, s ktorým je v omeškaní nepretržite 90 dní. Žalobkyňa zároveň do dnešného dňa nepreukázala, že ma jej právna predchodkyňa (SLSP, a.s.) vyzvala na úhradu dlhu, po tom, čo som bola 90 kalendárnych dní v omeškaní so splácaním v zmysle prvej vety § 92 ods. 8 zákona o bankách. SLSP, a.s. je oprávnená na žalobkyňu postúpiť aj pohľadávku z celého úverového vzťahu, ale to by musela úverový vzťah lege artis ukončiť (vyhlásiť mimoriadnu splatnosť) a takýmto spôsobom sa dopracovať k pohľadávke vo výške 8 396,15 Eur, ktorú následne v súlade so zákonom môže postúpiť aj osobe, ktorá nie je bankou. Do dnešného dňa však žalobkyňa relevantne nepreukázala, aby jej právna predchodkyňa (SLSP, a.s.) vyhlásila mimoriadnu splatnosť predmetného úveru. Keďže žalobkyňa do dnešného dňa nepreukázala skutočnosti, ktoré vyžaduje ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách (1. výzva banky dlžníkovi, 2. postúpenie pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu), preto trvám na vznesenej námietke nedostatku aktívnej vecnej legitimitácie na strane žalobkyne. Poukázala na ust. § 39 OZ. Žalobca tiež v časti zobral žalobu späť. Žalobkyňa vo svojom podaní argumentuje, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s jej aktívnou legitimitáciou ako postupníka pohľadávky. Podľa názoru žalobkyne hovorí citované ustanovenie o úprave výnimiek z bankového tajomstva a nie o platnosti postúpenia pohľadávky. Ak by prijali takúto argumentáciu, banka ako inštitúcia prísne regulovaná

štátom prostredníctvom Národnej banky Slovenska, ktorá vykonáva svoju činnosť na základe bankového povolenia by mohla veľmi jednoducho postúpiť pohľadávku z bankového úveru nebankovej inštitúcii (zväčša inkasným spoločnostiam), ktoré nie sú nositeľom bankového povolenia. V ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách sú explicitne uvedené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky z banku na tretiu osobu. Za splnenia týchto podmienok dôjde k prelomeniu bankového tajomstva a následne k platnému postúpeniu bankovej pohľadávky. Táto skutočnosť napokon vyplýva aj z dôvodovej správy k zákonu o bankách, kde sa v osobitnej časti k § 92 ods.7 (v súčasnosti ods. 8) uvádza: „V

odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ Túto citáciu vo svojom obsiahlom podaní však žalobkyňa opomenula. Celá argumentácia žalobkyne vyznieva asi tak, že síce neboli nesplnené podmienky upravené v § 92 ods. 8 zákona o bankách, bolo porušené bankové tajomstvo, ale dotknuté subjekty za to nenesú žiadne následky. Takýto výklad ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách je neprípustný a nesprávny, pretože obchádza zákon a umožňuje tzv. „nebankovkám“ spravovať bankový úver, pričom na túto činnosť nie sú oprávnené. V zmysle uvedeného považuje zmluvu o postúpení pohľadávok medzi žalobkyňou a jej právnym predchodcom za neplatnú, v dôsledku čoho žalobkyňa nie je v konaní aktívne vecne legitimovaná. Na uvedenú právnú argumentáciu reagovala aj ostatná novela zákona o spotrebiteľských úveroch č. 438/2015 Z.z. účinná od 23. 12. 2015, ktorá expressis verbis vyjadrila aj doposiaľ platné pravidlá pre postupovanie pohľadávok, v zmysle ktorých subjekt poskytujúci úver na základe osobitného povolenie je oprávnený previesť práva z takéhoto vzťahu len subjektu s rovnakým oprávnením, prípadne po termíne konečnej splatnosti úveru (§ 17 ods. 1 zýk. č. 129/2010 Z.z.). Poukázala na rozhodnutia súdov : Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 19. 11. 2015 sp. zn. 11Co/898/2014, Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. 05. 2015 sp. zn. 6Co/203/2015, Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 24. 02. 2015 sp. zn. 19Co/177/2014, Rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 30. 11. 2015 sp. zn. 23Co/483/2014-102, Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 13. 01. 2016 sp.zn. 5Co/460/2015, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.3.2015 č.k. 4Co/145/2014-341, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 22. 09. 2015 sp. zn. 19Co/291/2014, uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 29. 05. 2014 č.k. 6Co/119/2013-135, uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 02. 09. 2015 sp. zn. 3Co/140/2015, uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 13.10.2015 č.k. 6Co/250/2014-242, rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21.03.2016 č.k. 6Co/58/2016-465, rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 12.04.2016 č.k. 9Co.156.2015-185, rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 27. 01. 2016 č.k. 24Co/79/2015-221. Žalobkyňa sa veľmi obsiahlo venuje aj problematike riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia s poukazom na viacero rozhodnutí Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva. S uvedenou argumentáciou žalobkyne sa dá celkom jednoznačne súhlasiť, avšak v predmetnom spore doposiaľ nebolo rozhodnuté, teda neexistuje rozhodnutie postihnuté takouto vadou. S poukazom na vyššie uvedené navrhuje, aby súd konanie v späťvzatej časti zastavil, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalobkyňu zaviazal k náhrade trov konania žalovanej.

13. Na základe výzvy súdu, aby bola predložená výzva banky zaslaná žalovanému v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, SLSP, a.s. súdu oznámila, že pohľadávka, ktorá vznikla zo zmluvy o úvere a ktorá je predmetom tohto konania bola postúpená postupníkovi - navrhovateľovi dňa 21.12.2010. Dokumentácia - Zmluva o úvere a súvisiaca dokumentácia o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe bola postúpená postupníkovi, bola odovzdaná navrhovateľovi. SLSP, a.s. nedisponuje požadovanými listinnými dôkazmi.

14.Právny zástupca žalobcu na pojednávaniach udával, že trvá na písomných vyjadreniach. Vo vzťahu k námietke k aktívnej legitimácii žalobcu a postúpením pohľadávok, poukázal na judikát obchodného kolégia, ktorý bol publikovaný pod č. 119/2003, podľa ktorého je relevantné oznámenie postúpenia pohľadávky. Poukázal na oznámenie o postúpení pohľadávky žalovanej. Taktiež poukázal na rozhodnutie NS SR sp.zn. 1Obo/1/2009 zo dňa 10.2.2010 a 4Obo/210/2001, z ktorých vyplýva, že ak postupca oznámi postúpenie pohľadávok,

dlžník nie je oprávnený domáhať sa preukázania zmluvy o postúpení pohľadávok. Vo vzťahu k premlčacej dobe opätovne udáva, že sa má použiť obchodný zákonník aj napriek ochrane spotrebiteľa. Nevedel sa vyjadriť, či Slovenská sporiteľňa disponuje výzvami na zaplatenie adresovanej žalovanej. Ich zaslanie vyplýva z výpisov, ktoré boli súdu predložené. Aj napriek tomu má za to, že aktívna legitimácia je daná, a to zmluvou o postúpení pohľadávok aj s poukazom na citovanú judikatúru.

15.Právny zástupca žalovanej na pojednávaniach udával, že medzi účastníkmi konania nie je sporné, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu tak, ako to udáva § 23a zákona o ochrane spotrebiteľa. Je nutné prednostne aplikovať občiansky zákonník na vzťahy vzniknuté z tohto úverového vzťahu. Je pravdou, že súdna prax v aplikácii OZ alebo obchodného zákonníka je roztrieštená, prevažujúca časť odvolacích súdov je názoru, že sa má použiť občiansky zákonník. Voči rozhodnutiu Krajského súdu v Prešove, ktorú udávali bola podaná sťažnosť aj na Ústavný súd, avšak Ústavný súd vyslovil záver, že nemá k aplikácii OZ žiadne výhrady. V konaní sa nedomáha zmluvy o postúpení pohľadávok, ale namieta nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu, pričom súd aj bez námietky je povinný skúmať, či je daný hmotnoprávny nárok na strane žalobcu. Poukázal na to, že neboli splnené podmienky na postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 2 Zákona o bankách, a to písomná výzva banky, že je žalovaná v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní s uvedením sumy, s ktorou je v omeškaní a že došlo k postúpeniu pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu tak, ako to má na mysli § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Žalovaná považuje podanú žalobu v celom rozsahu za nedôvodnú. Zotrúva na vznesenej námietke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, pričom poukazuje na právnu argumentáciu prezentovanú vo svojich písomných podaniach ako aj ústnych prednesoch. Argumentáciu žalobcu považuje za účelovú, pretože celkom jednoznačne nepreukázal splnenie zákonných podmienok vyžadovaných v § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Žalobca síce predložil výzvu zo dňa 12.12.2008, avšak citované zák. ustanovenie vyžaduje doručenie takejto výzvy klientovi banky. Žalobca nielenže nepreukázal doručenie takejto výzvy, ale nepreukázal ani skutočnosť, že takúto výzvu sa doručovať pokúšal. Z tejto výzvy je zároveň zrejmé, že žalovaná bola v uvedenom dňu v omeškaní so sumou 1 222,47 eur. Žalobkyňa však v priamom rozpore s cit.ust. nadobudla pohľadávku z celého úverového vzťahu vo výške 8 396,15 eur. S poukazom na uvedené je podľa ich názoru vznesená námietka aktívnej vecnej legitímácie žalobcu dôvodná. Konanie navrhol v späťvzatej časti zastaviť, v prevyšujúcej časti žalobu zamietnuť a žalovanej priznať náhradu trov konania.

16.Podľa § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa (Spotrebiteľské zmluvy) spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu, 13d) sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu.

13d) § 52 až 60 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov.

17.Podľa § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka (účinného v čase vzniku zmluvného vzťahu) touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497),

zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení veci (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

18.V zmysle § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že časť obsahu zmluvy možno určiť odkazom na všeobecné obchodné podmienky vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené.

19.Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

20.Podľa § 499 Obchodného zákonníka za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

21.Podľa § 502 ods.1 veta prvá Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona.

22.Ustanovenia Obchodného zákonníka, v rámci ktorých je zmluva o úvere považovaná za tzv. „absolútny obchod“, však v čase vzniku daného záväzkového vzťahu neobsahovali špeciálne ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, ktoré aj vo vzťahu k Obchodnému zákonníku pôsobia ako lex specialis. Preto bolo potrebné riadiť sa všeobecnou právnou úpravou.

23.Podľa § 524 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej OZ) veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

24.Podľa § 526 OZ postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

25.Podľa ust. § 52 OZ spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

26.Podľa § 53 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len neprijateľná podmienka). Ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia. Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré

- a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy,
- b) dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa,
- c) vylučujú alebo obmedzujú zodpovednosť dodávateľa za konanie alebo opomenutie, ktorým sa spotrebiteľovi spôsobila smrť alebo ujma na zdraví,
- d) vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu,
- e) umožňujú dodávateľovi, aby spotrebiteľovi nevydal ním poskytnuté plnenie aj v prípade, že spotrebiteľ neuzavrie s dodávateľom zmluvu alebo od nej odstúpi,
- f) umožňujú dodávateľovi odstúpiť od zmluvy bez zmluvného alebo zákonného dôvodu a spotrebiteľovi to neumožňujú,
- g) oprávňujú dodávateľa, aby bez dôvodov hodných osobitného zreteľa vypovedal zmluvu uzavretú na dobu neurčitú bez primeranej výpovednej lehoty,
- h) prikazujú spotrebiteľovi, aby splnil všetky záväzky aj vtedy, ak dodávateľ nesplnil záväzky, ktoré vznikli,
- i) umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve,
- j) určujú, že cena tovaru alebo služieb bude určená v čase ich splnenia, alebo dodávateľa oprávňujú k zvýšeniu ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia.

Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

27.Podľa § 54 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

28.Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

29.Zákonom č. 150/2004 Z. z., ktorým sa novelizoval Občiansky zákonník, bola prebratá smernica Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Úradný vestník Európskych spoločenstiev L 095, 21/4/1993, str. 29-34).

30.Túto smernicu je nevyhnutné podľa názoru súdu využívať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam právneho poriadku, upravujúcich režim spotrebiteľských zmlúv. Toto stanovisko je podporené aj rozsudkom Európskeho súdneho dvora z 27.06.2000 v spojených prípadoch C-240/98, C-241/98, C-242/98, C-243/98 a C-244/98, Océano Grupo Editorial SA proti Roció Murciano Quintero und Salvat Editores SA proti José M. Sánchez Alcón Prades, José Luis

Copano Badillo, Mohammed Berroane a Emilio Vinas Feliú, v ktorom sa konštatuje, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť, len ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť neprimerané podmienky z úradnej povinnosti. Právomoc súdu stanoviť z úradnej povinnosti, či je podmienka nečestná, znamená vytvoriť vhodné prostriedky. Znamená to dosiahnuť výsledok sledovaný čl. 6 Smernice, konkrétne chrániť spotrebiteľa pred záväzkom voči nečestnej podmienke a dosiahnuť zámer čl. 7 Smernice. Tieto opatrenia môžu pôsobiť ako odstrašujúci prostriedok a predchádzať nečestným zmluvným podmienkam.

31.Podľa ust. čl. 3 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

32.Podľa ust. čl. 3 ods. 2 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že určité aspekty podmienky alebo jedna konkrétna podmienka boli individuálne dohodnuté, nevyklučuje uplatňovanie tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu. Keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz.

33.Podľa ust. čl. 3 ods. 3 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, príloha obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré sa môžu považovať za nekalé.

34.Podľa ust. čl. 5 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, v prípade zmlúv, kde sú všetky alebo niektoré podmienky ponúkané spotrebiteľovi v písomnej forme, musia byť vždy tieto podmienky vypracované v jednoduchom zrozumiteľnom jazyku. Kde existuje pochybnosť o zmysle podmienky, prednosť má interpretácia priaznivejšia pre spotrebiteľa. Toto pravidlo interpretácie neplatí v súvislosti s postupmi stanovenými v článku 7 (2).

35.Podľa ust. čl. 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

36.Podľa ust. čl. 7 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a súťažiacich existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislemu uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

37.Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách (účinného v čase postúpenia pohľadávky) ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej

banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

38.Vzhľadom k čiastočnému späťvzatiu návrhu pred začatím pojednávania súd konanie podľa § 145 C.s.p. v tejto časti zastavil (vid' I. výrok rozsudku).

39.Predmetom konania ostalo zaplatenie sumy 6.935 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 6.628,50 eur od 18.2.2011 do zaplatenia, s úrokom vo výške 12 % ročne zo sumy 6.628,50 eur od 18.2.2011 do zaplatenia a náhrada trov konania.

40.Z vykonaného dokazovania vyplýva, že medzi žalovanou a Slovenskou sporiteľňou, a.s. dňa 30.11.2006 došlo k uzavretiu Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 4.979,09 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v splátkach vo výške 73,66 eur mesačne k 20. dňu v mesiaci, počnúc 20.12.2006 s konečnou splatnosťou úveru dňa 20.11.2016. Zmluva obsahuje dohodu podľa § 262 Obch. zák.. Zmluva sa riadi úverovými podmienkami, VOP, obch. zák. a inými právnymi predpismi. Súčasťou zmluvy sú VOP.

41.Súd vyhodnotil uzavretú Zmluvu vzhľadom na povahu účastníkov zmluvy a spôsobu uzavretia zmluvy, keď predchodca žalobcu ako veriteľ je podnikateľský subjekt, ktorý na formulári a v pevne stanovených obchodných podmienkach určil obsah zmluvy, pričom druhá zmluvná strana - dlžník - zákazník (žalovaný) nemal možnosť obsah zmluvy ovplyvniť, ako spotrebiteľskú, na ktorú sa vzťahujú aj napriek zákonnej úprave úverovej zmluvy v Obchodnom zákonníku, všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách uvedené v Občianskom zákonníku v §§ 52-54 Občianskeho zákonníka zavedené zákonom č. 150/2004 Z.z., ktorý zmenil a doplnil Občiansky zákonník s účinnosťou od 1.4.2004 a zaviedol do nášho právneho poriadku inštitút tzv. spotrebiteľských zmlúv, a to v súlade s čl. 69 až 71 Asociačnej dohody, ktorá vstúpila do platnosti 1. februára 1995, a ktorou sa Slovenská republika zaviazala, že vyvinie úsilie na zabezpečenie postupnej zlučiteľnosti jej právnych predpisov s predpismi Európskej únie. Dovtedy obdobný typ zmluvy čiastočne upravoval zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov ako tzv. typovú zmluvu (spotrebiteľskú). Táto úprava nášho právneho poriadku bola nevyhnutná v súvislosti so vstupom Slovenska do EÚ v máji 2004 a zosúladzovala náš právny poriadok s niektorými právnymi aktmi Európskych spoločenstiev a EÚ. Momentálne uvedené upravuje zákon o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z. a to konkrétne § 3 ods. 3 (každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách 9), odkaz na § 52 až 54 Občianskeho zákonníka). V čase vzniku zmluvného vzťahu uvedené upravovalo cit. znenie § 23a zák. č. 634/1992 Zb. (spotrebiteľskými

zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu, 13d) sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu.; odkaz na § 52 až 60 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov.). Súd nespochybňuje aplikáciu Obchodného zákonníka na vznik Zmluvy, avšak pre celkové posúdenie právneho vzťahu majú prednosť osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane ustanovení § 52 až §54 OZ. Tým pádom súd použil ustanovenia Občianskeho zákonníka na právne posúdenie právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovanou, ale aj na z toho vyplývajúce účinky omeškania či premlčania nároku. Pričom ako vyplýva z cit. ust. OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona (myslí sa Občianskeho zákonníka) v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach

o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Zmluvy nesmú obsahovať dohody, ktoré by stavali spotrebiteľa do nevýhodnejšieho postavenia ako mu zákon priznáva a to s poukazom na ust. § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Takýto výklad je podľa názoru súdu plne eurokonformný (t. j. výklad v súlade s komunitárnym právom). Aj preto je súd názoru, že je potrebné považovať záväzkovo právny vzťah vzniknutý medzi účastníkmi za občianskoprávny vzťah, nie vzťah obchodnoprávny. Taktiež ustanovenia Obchodného zákonníka, v rámci ktorých je zmluva o úvere, či zmluva o bežnom účte považovaná za tzv. „absolútny obchod“, však v čase vzniku daného záväzkového vzťahu neobsahovali špeciálne ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa (OZ, zákon o ochrane spotrebiteľa), ktoré aj vo vzťahu k Obchodnému zákonníku pôsobia ako lex specialis. Súd v tomto názore (ohľadne spotrebiteľskej zmluvy) podporuje aj ust. § 23a zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa s odkazom na použitie ustanovení Občianskeho zákonníka (teraz § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa). Vzhľadom na spotrebiteľský charakter úverovej zmluvy je potrebné posudzovať túto zmluvu aj z pohľadu kritérií obsiahnutých v § 52 a nasl. OZ v spojení so zákonom na ochranu spotrebiteľa. Preto nemožno prisvedčiť, že vzniknutý zmluvný vzťah je vzťahom obchodnoprávnym a nemožno akceptovať ani dohodu podľa § 262 Obch. zák. (nekalá podmienka, obsah zmluvy spotrebiteľ nemohol ovplyvniť). Súdny už opakované o uvedenom rozhodli vo svojich rozhodnutiach. Uvedené vyplýva aj zo znenia a zmyslu Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Na podporu tejto argumentácie súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 12/2014 zo dňa 21.04.2015.

42. Je nepochybné, že právny predchodca žalobcu pri uzatváraní úverovej zmluvy vystupoval ako dodávateľ s poukazom na predmet podnikania / banka / a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti / § 52 ods. 3,4 Občianskeho zákonníka/. Vzťahy medzi účastníkmi na základe zmlúv vznikli v dobe, kedy Slovenská republika už transformovala do právneho poriadku Smernice EÚ v oblasti ochrany spotrebiteľa. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosti stanovovať zmluvné podmienky

jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet ku zmluvnému jednaniu prichádza spravidla od dodávateľov, pričom spotrebiteľ nie je na všetky zmluvné dojednania pripravený a skúsený. Spoločným znakom tejto novej úpravy je teda snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou aj prípadného obmedzenia autonómie vôle. K základným princípom spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, teda také zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky. Z hľadiska posúdenia nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách Smernica Rady 93/13 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách si stanovila práve za cieľ vyvážiť faktickú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom pozitívnym zásahom štátu. Problematika ochrany spotrebiteľa je inštitút, ktorý treba vnímať komplexne a ktorý sa dotýka viacerých typov zmlúv. Európska únia venuje ochrane spotrebiteľa mimoriadnu pozornosť. Vychádzajúc z európskej legislatívy aj zmluvy uzatvorené podľa iných zákonov ako Občiansky zákonník možno tiež považovať za spotrebiteľské napriek tomu, že ich zákon priamo ako spotrebiteľské neoznačuje. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným typom zmluvy (aj keď je v Občianskom zákonníku pomenovaná), ale možno ju označiť ako druh zmluvy, pre ktorú najmä Občiansky zákonník, ale aj iné právne predpisy ustanovujú osobitné podmienky a určujú, aké náležitosti zmluva musí obsahovať a naopak, ktoré v nej nesmú byť (neprijateľné podmienky) na ochranu tzv. slabšej zmluvnej strany. Z ustálenej judikatúry Európskeho súdneho dvora je ochrana zavedená smernicou založená na myšlienke, že spotrebiteľ je v slabšej pozícii, a to vedie k tomu, že súhlasí s podmienkami pripravenými vopred druhou zmluvnou stranou bez toho, aby mohol ovplyvniť obsah týchto podmienok. Občiansky zákonník v § 52 v znení od 1.4.2004 vymedzuje zmluvné typy spotrebiteľských zmlúv len deklaratórne (išlo o užší výpočet ako je úprava v práve EÚ). Aktuálna úprava v Občianskom zákonníku je už súladná s právom EÚ - spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom (§ 52 ods. 1 OZ). Podľa čl.6 ods. 1 Smernice 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, členské štáty EÚ zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva

bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

43. Takéto postavenie dodávateľa má s poukazom na vyššie uvedené aj žalobca.

44. Podľa § 5b zákona NR SR č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 1. mája 2014 orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Keďže zákonodarca uplatňovanie príslušného ustanovenia neobmedzil na vzťahy vzniknuté až po tomto dátume, je ním súd viazaný ako orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy a aj bez námietky musí teda prihliadať na uvedené oslabenie nároku veriteľa.

45. Súd pri posudzovaní dôvodnosti podanej žaloby skúma, či žalobcovi svedčí právo, ktorého sa domáha, t.j. či je nositeľom hmotného práva, ktoré je predmetom konania (aktívna

vecná legitímácia) a či žalovaný je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, ktorá zodpovedá právu, ktorého sa žalobca domáha (pasívna vecná legitímácia). Nedostatok vecnej legitímácie na strane žalobcu či žalovaného znamená, že žalobe nemožno vyhovieť. Predpokladom úspešnosti žaloby je, že žalobca preukáže, že je nositeľom tvrdeného hmotného práva a že žalovaný je nositeľom zodpovedajúcej hmotnoprávnej povinnosti.

46. Preto bolo potrebné sa najprv vysporiadať s tým komu právo na zaplatenie patrí, teda komu svedčí aktívna hmotnoprávna legitímácia.

47. Žalobca dôvodí svoje právo na zaplatenie žalovanej sumy (samozrejme z predloženej úverovej zmluvy) titulom uzavretej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.12.2010, na základe ktorej mu mala byť pohľadávka voči žalovanej v sume 8.162,73 eur postúpená z postupcu Slovenská sporiteľňa, a.s.. Postúpenie pohľadávky bolo žalovanému oznámené postupcom podaním zo dňa 28.12.2010, doručenej dňa 24.2.2011.

48. Za výzvu žalovanému v zmysle § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách pred postúpením pohľadávky súdu možno síce považovať listinu označenú ako výzva zo dňa 12.12.2008, avšak súdu nebol predložený žiaden dôkaz o tom, že došlo k jej doručovaniu. Rovnako súd nemal za preukázané ani splnenie podmienok na vypovedanie zmluvy (tertím subjektom).

49. Teda z uvedeného vyplýva, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že boli splnené podmienky dané § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách na postúpenie pohľadávky vyplývajúcej z predloženej zmluvy z veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s. na jeho účet, teda omeškanie dlžníka - žalovaného so zaplatením aspoň časti dlhu nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní do dňa postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve, resp. súhlas klienta na postúpenie pohľadávok. Doručenie, resp. doručovanie výzvy podľa cit. ust. súdu nebola predložená. Splnenie podmienky uvedenej v § 92 ods. 8 zákona o bankách nenahradí oznámenie o postúpení pohľadávok.

50. Preto súd dospel k záveru, že žalobca, napriek poučeniu o dôkaznej povinnosti (terajšia znalosť procesného predpisu upravujúceho civilný proces sa predpokladá, keďže žalobca je zastúpený advokátom) neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu preukázaniu dôvodnosti žalobou uplatneného nároku, teda právneho dôvodu vzniku dlhu a čo je najdôležitejšie neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu svojej aktívnej hmotnoprávnej legitímácie. Pre nepreukázanie podmienok uvedených v § 92 ods. 8 zákona o bankách nemôže byť postúpenie pohľadávky voči žalobcovi účinné (pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 OZ, pričom došlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách). Žalobca bol na preukázanie uvedených skutočností vyzvaný súdom, avšak tieto súdu nepredložil, nepredložil ich na výzvu súdu ani pôvodný veriteľ - postupca SLSP, a.s..

51. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Pre uvedené dôvody sa súd nestotožnil s argumentáciou žalobcu uvedenou v žalobe či v jeho podaniach. Rovnako sa súd ďalej nezaoberal dôvodnosťou nároku ako takého (vo vzťahu k náležitostiam zmluvy o úvere,

resp. neprijateľnosti podmienok v nej zakotvených, výške dlhu a pod.). Navyiac nemožno konštatovať, že uvedená právna problematika je v súdnej praxi

ustálená natoľko, aby v tomto prípade bolo možné uzavrieť, že rozhodnutie vo veci sa odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe (§ 220 ods. 3 CSP). Súd aj napriek uvedenému poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.11.2016, č.k. 2Co/28/2016-135, ktorá sa týkala obdobnej veci žalobcu, pričom žaloba bola z totožných dôvodov zamietnutá súdom prvého stupňa a odvolacím súdom bolo uvedené rozhodnutie potvrdené.

52.Na uvedenom názore súdu nezmení nič ani odkaz na bod 18.14 VOP, keďže na uvedené nemožno prihladať ako na individuálne dojednanú zmluvnú podmienku so spotrebiteľom, keďže sa nachádza vo vopred naformulovaných Všeobecných obchodných podmienkach veriteľa, ktoré spotrebiteľ - dlžník určite žiadnym spôsobom neovplyvňoval ani nedojednával. Tieto sú vopred dané veriteľom, dokonca ich veriteľ môže kedykoľvek zmeniť a žiaden súhlas s ich novším znením od dlžníkov nevyžaduje. Uvedené vyplýva z vyššie cit. ust. zákonov na ochranu spotrebiteľa. Uvedené ust. VOP preto nemožno považovať za vopred daný súhlas dlžníka s postúpením pohľadávky žiadanej v zmysle § 92 ods. 8 zák. o bankách. Navyiac takéto znenie VOP je v rozpore s ust. § 53 ods. 1 a nasl. OZ a ust. zák. na ochranu spotrebiteľa (značná nerovnováha v právach a povinnostiach veriteľa v neprospech spotrebiteľa - dlžníka, keďže klient na uvedené môže urobiť len so súhlasom banky).

53.Na záver súd dodáva, že ak by aj súd pripustil výklad cit. ust. § 92 ods. 8 zák. o bankách, že postúpenie pohľadávky je možné aj bez súhlasu klienta, došlo by aj napriek uvedenému k porušeniu bankového tajomstva v zmysle ďalších ust. zákona o bankách, resp. zákona o ochrane osobných údajov, keďže sa na použitie týchto údajov vyžaduje súhlas dotknutej osoby, t.j. klienta - dlžníka a tento pre tretie osoby nebol vopred daný žalovanou. A preto aj z tohto dôvodu by došlo k porušeniu zákona s následkom neplatnosti právneho úkonu podľa § 39 OZ. Prijatie iného výkladu cit. ust. by bolo v príkrom rozpore s ust. na ochranu spotrebiteľa a jednoznačne v jeho neprospech.

54. O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 odsek 1 v spojení s § 262 C.s.p. tak, že úspešnej žalovanej priznal ich náhradu.

Poučenie:

: Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na Okresný súd Bardejov v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia.

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje,
- e) podpis,
- f) spisová značka tohto konania (§ 127 ods. 1 C.s.p.)

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolaie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie odvolania na trovy toho, kto odvolanie podal.

Ak žalovaný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona číslo 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.